

tilbage til den blombergske Uskyldighedstilstand og som et Barn — uden Svimmelhed — plukke Blomster paa Randen af Afgrunden, ufølsom for Dybets dæmonisk dragende Magt.

*

*

*

En Graavejrmorgen i Begyndelsen af Marts holdt Pers forspændte Gig uden for hans Dør og ventede. Da han endnu ikke selv havde Staldrum, maatte han anbringe sit Køretøj paa Kroen, og det var Kroens Karl, som stod der ved Hesten og smaabandede, mens han slog Armene over hinanden for at holde Varmen. Han havde allerede ventet over et Kvarter.

Endelig tumlede Per søvndrukken ud i sin store Kavaj, steg tavs tilsæde, tog Tømmen af Karlens Haand og skumplede afsted. Han havde som sædvanlig siddet oppe den halve Nat og læst, og da han var kommen i Seng, havde Tankerne holdt ham vaagen, saa han først var falden i Søvn hen paa Morgenstunden. Men nu viftede den friske Blæst ham hurtig Drømmetaagen fra Øjnene. Vognen var just heller ikke egnet til at lure i; det var en gammel, udslidt Jumpekasse, saa mør i Værket, at Fjedrene slog sammen ved den mindste Ujævnhed i Vejen. Til Gengæld var Hesten en paalidelig norsk Fjordhest, der blot havde den Vane af lutter Forsigtighed at løbe i Bugter fra den ene Grøftekant til den anden, saasnart Vejen hældede en Smule. Den havde et Par Øjne saa fintmærkende som et Nivellerinstrument, opdagede den mindste Afvigelse fra det vandrette Plan. For sin Kuskeæres Skyld havde Per i Begyndelsen ment at maatte plukke disse Unoder ud af den ved Hjælp af Pisken; men han havde snart fattet Kærlighed til det lille fromme og fodsikre Dyr, der Dag for Dag slæbte ham gennem Egnen i al Slags Vejr, og han lod nu Hesten faa sin Vilje.

Saavidt muligt indrettede han sig saaledes, at han kunde lægge Vejen om ad Bøstrup for i Forbifarten at sige Godmorgen til Inger. Han vidste, at hun paa den Tid gik ude i Haven for at spejde efter ham, og disse Morgen-Udfarter fik af den Grund en egen stor og festlig Stemning over sig. Men ogsaa selve Kørslen